

Εἰς Μνημόσυνον Χαραλάμπους, Γαρυφαλιᾶς καὶ Χρήστου

Παν. Δ. Παπαδημητρίου, PhD

α' ἔκδοσις, 1/10/2026

«Μὴν ἀδιαφορήσεις γιὰ μένα Κύριε στὰ Γεράματά μου»

Ὁ Χαραλάμπος καὶ ἡ Γαρυφαλιὰ εἶχαν ἓνα μοναχοπαῖδι τὸν Χρήστο ὁ ὁποῖος στὰ 23 τοῦ χρόνια ἔπαθε ἐγκεφαλικὸ (βοήθησαν πρὸς αὐτὸ καὶ κακοὶ ἄνθρωποι μὲ μάγια) καὶ σὲ σύντομο χρόνο (δεκαεπτὰ ἡμέρες) κοιμήθηκε στὸ Νοσοκομεῖο. Ὁ Χαραλάμπος καὶ ἡ Γαρυφαλιὰ στὸν μεγάλο πόνο τοὺς (ποὺ τὸν ἔφεραν μέχρι τὴν κοίμησή τοὺς) στραφήκανε ὁλοκληρωτικὰ στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του καὶ ἔζησαν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τοὺς μὲ μετάνοια, κρυφές ἐλεημοσύνες, ἐκκλησιασμό, προσευχὴ καὶ νηστεία. Ὁ Χαραλάμπος κοιμήθηκε καὶ ἔμεινε ἡ Γαρυφαλιὰ τελευταῖα καὶ μόνη. Κοιμήθηκε σπῖτι της εἰρηνικά (2015), μὴ θέλοντας νὰ πάει νοσοκομεῖο γιὰ μιὰ ἀσθένεια ποὺ τὴν ταλαιπώρησε πολὺ τὶς τελευταῖες ἡμέρες (δύο-τρὶς ἐβδομάδες) τῆς ζωῆς της.

Τὰ παρακάτω σημειώματα καὶ ποιήματα τῆς Γαρυφαλιᾶς βρεθῆκανε στὸ σπῖτι τοὺς μετὰ τὴν κοίμησή της, καὶ παρατίθενται εἰς μνημόσυνον τοῦ Χαραλάμπους, τῆς Γαρυφαλιᾶς καὶ τοῦ υἱοῦ τοὺς Χρήστου.

(τὰ πρωτότυπα βρίσκονται στὸ τέλος)

1.

«Μὴν ἀδιαφορήσεις γιὰ μένα Κύριε στὰ Γεράματά μου,
τώρα ποὺ λιγοστεύουν οἱ δυνάμεις μου,
καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς πειρασμούς,
μὴ μὲ ἐγκαταλήψεις μόνη μου καὶ ἀβοήγητη,
σὲ παρακαλῶ, Κύριε βοήθησέ με καὶ Σώσε με».

2.

«Παναγιά μου, θέλω μαζί παντοτινὰ νὰ περπατοῦμε.
Κι' ὅταν ἀργῶ στὸ βάδισμά μου περίμενέ με,
κι ὅταν σκοντάψω καὶ σὲ χάσω στὴ στρόφη,

στάσου νὰ σὲ προφτάσω, Μοναχὴ δὲ θέλω νὰ βαδίσω.
Δὲ μπορῶ στὶς ξαφνικὲς τὶς νύχτες,
Φῶς ζητάω καὶ ὁδηγὸ ΕΣΕΝΑ,
ΕΣΕΝΑ Μεγάλῃ μας Μητέρα,
Παναγιὰ μας, Παναγιὰ μας».

3.

«Ἐμπορὸς σου στέκω Κύριε καὶ εἶμαι ἀφοσιωμένη
ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μου σὲ Σένα παραδομένη.
Θέλω Χριστέ μου νὰ συρθῶ νὰ ἔρθω στὴν Κιβωτό σου
νὰ πλέω ἐπάνω στὸν ἄφρο μὲ ὅλους τοὺς δικούς σου
Μέρα καὶ Νύχτα Κύριε νὰ βρίσκομαι κοντά σου
καὶ νὰ φωνάζω στὸν λαὸ τὰ κατορθώματά σου.
Χριστέ ἀληθινὲ Θεέ, σβύσε τὰ σφάλματά μου,
σβύσε τὶς ἁμαρτίες μου, καὶ τὰ ἐγκλήματά μου,
σβύσε Χριστέ μου, σβύσε τα καὶ πάρε με κοντά σου,
νὰ προσκυνῶ καὶ νὰ εὐλογῶ τὸ θεῖο Ὄνομά σου,
Κύριε δώσε δύναμη καὶ φῶς νὰ φωτιστοῦμε,
ὅλοι αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ ποὺ παρακολουθοῦμε
τὰ ἔργα σου τὰ Θεϊκὰ μὲ πίστι καὶ μὲ φόβο
καὶ ἔρχονται νὰ ἀκούσουμε τὸν Θεϊκό σου λόγο.
Κύριε σὲ παρακαλῶ μὴν μὲ ἐγκαταλίπης
ὑπὸ τὴν προστασίαν σου ὅλους νὰ μᾶς τραβήξης».

4.

«Γλυκεῖά Μανούλα τῶν Θλιβομένων,
καὶ στήριγμα τῶν Χριστιανῶν,
δός στὶς ψυχὰς τῶν πονεμένων
λίγη Δροσιὰ τῶν Οὐρανῶν».

5.

«Μόνη ψυχὴ μου καὶ γύρω σκοτάδι,
τὰ φῶτα σβηστήκανε ἤλθε τὸ βράδυ,
τὰ ἄστρα κρυφτήκανε στερρὰ μου λυχνάρια,
κλείνουν τὰ φύλλα τους τὰ τόσα χορτάρια.
Κρύος ὁ κόσμος παγώνει ἡ καρδιά μου,
Σύντροφος γύρω κανεῖς.
Μόνη μου μένω χωρὶς Βοήθεια.
Μόνη πάλι μὲ πόνο στὰ στήθια.
Ὅμως καὶ πάλι τὸ χέρι ἀπλώνει,
Κάποιος ποὺ ἔκθαμβος φῶς τὸν κυκλώνει,
ζητάει χαρὰ μου νὰ φέρει σιμὰ μου,
Φῶς καὶ ζωὴ στὴ φτωχὴ τὴ καρδιά μου.
Πές μου ποιὸς εἶσαι τὸ χέρι νὰ δώσω,
Σὺ ποὺ ἀγαπᾷς τὸν καθένα μας τόσο.
Πες μου ἐσύ ποὺ λυπᾶσαι γιὰ μένα,
Δικό μου δὲν ἔχω κοντά μου κανένα.
Ὅμως τὸ νιώθω ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστὸς μου,
Σὺ Ἰησοῦ ὁ πιστὸς σύντροφός μου.
Μόνη δὲ θὰ ᾿μαι κοντά σου ἐὰν βαδίσω,
Νέα ζωὴ ἀπ' το φῶς σου θὰ ἀντλήσω,
Ἰησοῦ μου γλυκύτατε πηγὴ τῆς ζωῆς μου,
Μεῖνε γιὰ πάντα φρουρὸς τῆς ψυχῆς μου,
Στὴν κρύα νυχτιά μου προστάτης μου γίνε,
Μεῖνε κοντά μου Χριστέ αἰώνια μεῖνε.

ΑΜΗΝ».

ΔΕΗΣΗ

~~ΧΑΡΙΤΗΡΟΛΟΓΙΟΝ~~ ΓΑΡΙΦΑΛΙΑΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΙΝΟΝ ΕΘΝΙΟΝ

ΥΟΥΜΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ

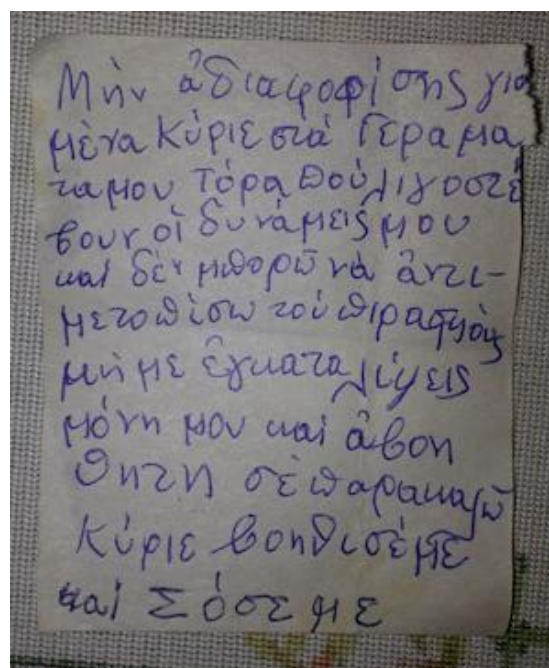
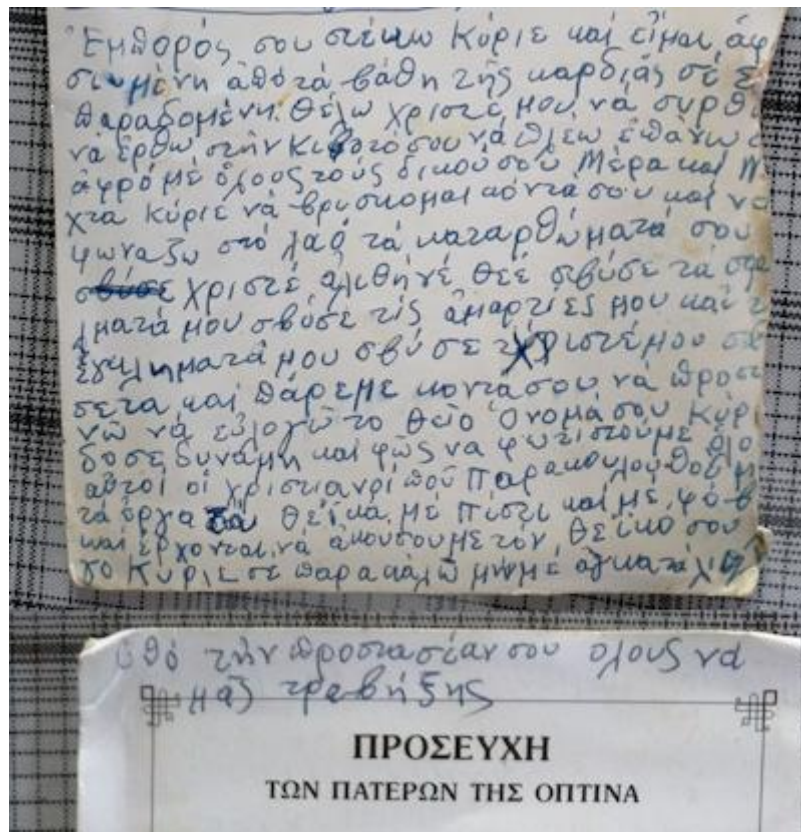
ΓΕΛΩΓΙΟΥ

Μόνη ψυχή μου καὶ χυρὴ σιωπᾷ
τὰ φύλα σβηστικῶς ἤδε τὸ βράδυ
τὰ ἄστρα κρυφτικῶς αἰριακοῦ λυχνάρια
κρίνουν τὰ φύλα τοῦ γὰ τὸ αὐτὸ χερτάρια
κρυστὸ κόσμος λαχύνει ἡ καρδιά μου
ἐντροπὸς χυρὴ καὶ νύξ
μόνη μου μετὰ χυρὴ βοήθεια
μόνη θαλὴ μετὰ θόρυβον σιγῆς
ὄρεα καὶ θαλὴ τὸ χερὶ αἰχλύνει
κάποιο θοῦ σιγαλτικὸς φῶς τοῦ κρυφτικῶς
ζητάει χαρὰ μου γὰ φέρει σιγὰ μου
φῶς καὶ ζωὴ σιγῆς φῶς καὶ καρδιά μου
πῶς μου ποῖος εἶσαι τὸ χερὶ γὰ βίωσι
ἐν πῶς αἰχλύνει τὸν κατὰ μου τῶς
τῶς μου εἶσαι τοῦ λυχνάρια γὰ μὴ γὰ
ἀπὸς μου δὲν ἔχει κατὰ μου κατὰ
ὄρεα τὸ γινώσκω εἶσαι ὁ χριστὸς μου
ἐντροπὸς ὁ ποῖος ἐντροπὸς μου
μόνη δὲν θά μὴ κατὰ μου ἐν βαδίσει
νέα ζωὴ δὲ τὸ φῶς σου εἶσαι ἀντὶ μου
ἐντροπὸς μου γινώσκω φῶς καὶ ζωὴς μου
μὴ γὰ γὰ θάλα φρενὸς μου φῶς μου
ἐντροπὸς μου κατὰ μου ποῖος μου χερὶ
μὴ γὰ κατὰ μου χριστὸς αἰχλύνει μὴ γὰ
ΑΜΗΝ

Γλυκιά Μαρούλα τῶν
ἐλεβορικῶν καὶ σιγῆς τῶν
χριστιανῶν δὲ σιγῆς τῶν
πονεμένων χερὶ ἀποστάτων οὐρανῶν

Πρὸς τίνα καταφύγω ἀλλὴν Ἀγνή;
σοῦ εὐδοκίαν λαοῦ καὶ σιγῆς μου;
σοῦ εὐδοκίαν; εἶσαι δὲ ἐφύρω
καταφύγω; εἶσαι βερνὴν ἀποκρίσιν
εἶσαι ἐν τῶς θλίψεως βοήθον;
εἰς σε μόνην ἐλθῶ, εἰς σε
μόνην καυχῶμαι καὶ εἰς σε
βαρύνω κατὰ μου

Παναχία μου, θέλω κατὰ
παντοτινὰ γὰ εὐδοκίαν μου, καὶ
ὅταν ἀρχὸς σὺ βαδίσω μου
εὐδοκίαν μου, καὶ ὅταν σιγῆς
καὶ σὺ χάσω σὺ σιγῆς σιγῆς
γὰ σὺ εὐδοκίαν μου κατὰ μου
θέλω γὰ βαδίσω. Δὲ μὴ γὰ
ἐντροπὸς σιγῆς τῶς νύχτες
φῶς ζητάω καὶ ὄρεα ΕΞΕΝΑ
ΕΞΕΝΑ μὴ γὰ μου μὴ γὰ
Παναχία μου Παναχία μου

Τέλος, καὶ τῷ Θεῷ, δόξα πάντων ἔνεκεν.